

Om TAPKO

TAPKO var oprindeligt en forkortelse af Københavns Tappekompagni. Bogstavskombinationen stod længe malet på facaden af et forladt petroleumslager i Københavns gamle Nordhavn. Bygningen blev i perioden 1991-92, imens havnen ventede på at blive bebygget, en overgang brugt som midlertidig kunstinstitution.

Efterfølgende er TAPKO også blevet betegnelsen på et nomadisk, legende og udforskende kunstnerisk samarbejdsprojekt, bag hvilket Jørgen Carlo Larsen, Cai-Ulrich von Platen og Kerstin Bergendal har været de faste drivkræfter.

Tre aspekter kendetegner dette nu 14-årige fælles projekt. Det første er, at samtalen gennemgående kredser omkring det sted-specifikke kunstneriske arbejde, samtidig med, at man ikke har ønsket at bære de omkostninger, der er forbundet med at drive og opretholde et eget sted. Man har derfor løbende opsøgt og skabt adgang til en række forskellige typer af lokaliteter ude i byrummet eller på institutioner. Som et rejsende cirkus har TAPKO slået sig ned, for med afsæt i rummets tidligere liv og minder, at inddrage det i en anden slags identitet i et begrænset tidsrum. Denne arbejds måde er rejsens eller legens, og TAPKO kan betegnes som værende fordybelse eller forskning i denne metode.

Det andet aspekt af det fælles projekt er et fokus på en udvidet faglig dialog og udveksling. Alle de 24 udstillinger som TAPKO indtil videre har arrangeret, har omfattet et samarbejde og en dialog med yderligere én, flere eller mange inviterede kollegaer, hvis praktik, fokusområde eller udtryk har interesseret TAPKO. Mange af disse har været kunstnere fra andre lande end Danmark. Især i de første år inviteredes disse kunstnere til et langstrakt forarbejde i et udvalgt lokale, ofte uden at en egentlig dato for en fernisering var blevet fastlagt på forhånd. Man ventede indtil de deltagendes arbejder havde fundet deres form. I de senere udstillinger er forarbejdet reduceret, imens den direkte faglige udveksling, der genererer en udvidelse af det kunstneriske arbejdsfelt, konsekvent er i projektets fokus.

Det tredje aspekt er, at projektet har været simultant samtidig med at det er kontinuerligt og periodisk. Dette indebærer, at man har organiseret sig som en institution, men er trådt frem som en lommeknivsplatform, der kun er foldet ud, når der er anledning til det. Ved denne strategi er projektets karakter af midlertidig undtagelsestilstand fastholdt, også i forhold til den lokale kunstscene.

About TAPKO

TAPKO was originally an abbreviation of Københavns Tappekompagni. The combination of letters was for a long time painted on the façade of an abandoned petroleum storage facility in the old northern harbour of Copenhagen. During 1991–1992, while the harbour awaited refurbishment, the building was used temporarily as an art institution.

Since then, TAPKO has also been called a nomadic, playful and exploring artistic collaboration, behind which Jørgen Carlo Larsen, Cai-Ulrich von Platen and Kerstin Bergendal have been the continual driving forces.

Three aspects characterise this now 14-year-old co-operative project. The first is that conversation generally circles around the site-specific artistic work, while the artists have been unwilling to bear the costs connected with the running and maintaining of their own place. Consequently, on an on-going basis the artists have sought out and gained access to a number of different types of localities in city spaces or at institutions. Like a travelling circus, TAPKO has installed itself, and using a given space's earlier life and memories as a point of departure, it has included them in another kind of identity for a limited time. This working method belongs to travelling or playing, and TAPKO can be described as absorption or the research into this method.

The other aspect of the communal project is the focus on an expanded dialogue and exchange. All 24 exhibitions arranged by TAPKO so far have contained a collaboration and dialogue with one, several or many invited colleagues, whose practice, focus area or mode of expression have interested TAPKO. Many of these have been artists from countries other than Denmark. Particularly in the first couple of years, these artists were invited to do a lengthy preliminary work in a selected space, often without an actual date set for an opening arranged in advance. They waited until the work of the participants had found its form. In the later exhibitions, the preliminary work has been reduced while the professional exchange, which generates an expansion of the artistic working field, is consistently in the focus of the project.

The third aspect is that the project has been simultaneous, as well as being continual and periodical. This involves organising as an institution but stepping forward as a pocket knife entity, which is only unfolded when there is occasion for it. With this strategy, the project's character of temporary state of emergency remains, also in relation to the local art scene.